

ДІЛО

ВИХОДИТЬ ЩОДНЯ РАНО

РЕДАКЦІЯ І АДМІНІСТРАЦІЯ.
Львів, Ринок ч. 10, II. пов.
Конте почт. шл. 143.322.
Нареса для телеграм:
„Діло“, Львів.
Головний Редактор прий-
має від 11—12 год. перед-
полуднем.
Рукописи не звертається.

ПЕРЕДПЛАТА В КРАЮ:
Місячно 5-00 зол.
Чвертьріччю 14-00 „
Півріччю 26-00 „
Річно 48-00 „

ЗА ГРАНИЦЮ: В Америці і Канаді,
Франції, Італії, Бельгії 20 фр. фр.
Італії 7-50 зол., Німеччині 7-50 зол.,
Швейцарії 6 шв. фр., Чехословач-
чині 30 ч. к., Румунії 150 лей, Бол-
гарії 7-50 зол., Австрії 7-50 зол.,
Зміна адреси 1 зол.

Телеф. Редакції: 29-41.
Друкарні: 29-28.

В СПРАВІ ОГЛОШЕНЬ
ЗВЕРТАТИСЯ ДО АДМІНІ-
СТРАЦІЇ.

ЦІНА ОДНОГО ПРИМІРНИКА
25 сот.

Народний Зїзд у Львові.

ДИСКУСІЯ.

У першому дні Зїзду забирали по черзі голос: Д. Палів, який засадничо погоджувався з резолюціями політичного референта ред. В. Мудрого, виступав лише проти стилізації резолюції про міжнародні зобов'язання Польщі і зголосив додаткову резолюцію в осудом деяких кроків провоту та застереженнями на будуче. 2) *Пос Мільна Рудницька* в довгій промові осперювала аргументи політ. референта, заявляючи про її резолюції і підтримуючи в чому ред. Палів. 3) *о. Прийма* (з Дуліб) п'янував фальшиве інформування провінції про обличчя партійного центру деякими одиницями. 4) *Дмитро Кузик*, студент асовував настрої студентської молоді, еперті, на жаль — як показалося з його промови — на повсім, здебільша, невірних інформаціях та на пропаганді ворожих партій течій. 5) *П. Агатор* *Добрянський* заявив себе лише прихильником „опозиції“. 6) *Ред. В. Кузьмович* аналізував українську національну дійсність. В політич. діяльності не можна керуватися почуттями, лише розумом. Промовляв за політичним реалізмом. 7) *Пос. Остап Луцький* пояснював цілу низку моментів з діяльності тимчасового політ. провоту в 1930-31 рр. і Парламентарної Репрезентації. Ріко виступив проти безвідповідальності: а) внутрішньої партійної боротьби і проти браку повного довіри до розуму і досвіду своїх керівників. 6) *Д-р О. Марітчук* аргументував потребу міжпарламентарної ради і зголосив відповідні резолюції. 9) *Гринько Скасків*, господар з Підкарпаття, застерігся проти орудування фірмою „мас“ людьми, які з масами мають небагато спільного. 10) *Ред. І. Кедрин*, признаючи деякі неясності в минулому партії, обвинувачував ред. Палів, як головного винуватця ідеологічно-тактичного хаосу. УНДО є національним рухом і дуже різко перемінювати його на реєстрову партію, фразами не дається цього зробити. 11) *Михайло Воробець* (зі Львова) апелював до солідарності. 12) *Д-р Венгловський* боронив авторитет провоту, якого не вільно під-
ривати.

ПРИКРІ ІНЦИДЕНТИ:

В тому моменті, вже ок. 10-ої год. вечора, вернувшись з наради комісії-матка, пропонуючи список кандидатів до нового Центрального Комітету. На тему, чи перервати дискусію і перевести збір Центрального Комітету перед прийняттям резолюцій, чи після дискусії і резолюцій, — ви-
значалася палка дискусія. Величезна більшість заявила за негайним вибором П. К., прихиль-
ючись до становища *д-ра Левицького*, який м. ін. заявив, що колиб т. зв. опозиція з ред. Палівом
або хоча б хотіла перейняти весь провід партії і вер-
відповідальність — більшість підпорядкується їй.

Голова комісії-матки *о. прлат Куницький* відчитав листу, складену комісією-маткою. Тут
ершило до прикрого інциденту у зв'язку з ви-
ступом *д-ра Муровича*, адвоката з Заболотова, який
називався напастально і непростойно на-
зивався на кількох кандидатів, пропонуваних
комісією, а саме на ред. В. Мудрого, пос. Луць-
кого і *о. прлат Куницького*, „погромувати“, що
коли виберуть двох перших, він виступить з пар-
тії. Голова зборів, *д-р І. Блажевич*, прикликав
до порядку *д-ра Муровича*, а зачеплені ним осо-
бисто — дали йому з місця гостру відправу.
Підчас промови ред. В. Мудрого кинув під його
адресу провокаційний оклик присутній на салі п.
Мурович — молодший (брат адвоката). Величез-
не обурення салі примусило його вийти з неї.

Після того інциденту Народний Зїзд прийняв
66 голосами проти 23 цілий пропозиційний сен-
сус без ніяких амбі (подаємо його окремо). На
тому закінчено наради 1-го дня Зїзду, після 12-ти
годин ночі.

ДРУГИЙ ДЕНЬ ЗІЗДУ.

Наради велися другого дня у салі „Бесіди“.
Першим промовцем був 1) *д-р Витницький*,
адвокат з Дрогобича, що виступав проти точки
резолюції про міжнародні зобов'язання Польщі.
Зголосив окремий резолюції. Після пн. 2) *Михайло*

Матискевича і 3) *Михайла Ліцака*, 4) *д-р В. За-
гайкевич* підтримував ред. Палів. Те саме про-
бав 5) *п. Булак*. 6) *Дир. В. Кузьмович* вияснював
деякі моменти своєї першої промови, фальшиво
арозумілої деякими учасниками Зїзду. 7) *Федь
Волошин* з Ворони (Товмаччина) селянин, відчи-
тав промову проти резолюцій політ. референта.
8) *Пос. В. Козан* боронив ред. Палів, зате 9)
пос. Г. Тершаковець саме ред. Паліву закидав
цілу низку прогріхів, як моральному винуватцеві
й авторові минулих зигзаків. 10) *Завалихут* не
вніс до аргументів „опозиції“ нічого нового. 11)
Д-р Хомицький відмежувався в імені опозиції
від вчорашнього виступу *д-ра Муровича*. 12) *Ред.
В. Мудрий* полемізував з ред. Палівом і пос. М.
Рудницькою, змальовуючи різні подробиці ді-
яльності б. провоту та жахливої дійсності з часів
т. зв. „пацифікації“ і після неї. 13) *Іван Віщук*,
селянин привітався до становища ред. Палів.
14) *Інж. Гарасимович* не бачить кризи ідеології,
лише людей. Опозиція сама не знає, чого хоче і
між собою не узгодила становища. 15) *Сен. О.
Кисілевська* звертає увагу, що лише критикується
послів, не підкреслюючи їх безперечних заслуг.
Зголосує поправки до резолюцій. 16) *Д-р К.
Троля* атакував опозицію за безплановість та
анархічність виступи.

В тому місці на внесок пос. *Великановича*
перервали дискусію (записаних було ще 21 про-
мовців!).

ОРГАНІЗАЦІЙНИЙ РЕФЕРАТ.

До слова прийшов організаційний референт
ред. В. Целевич. Зміст того реферату подамо у
завтрішньому числі.

ПРОДОВЖЕННЯ ДИСКУСІЇ.

Реферат п. Целевича закінчив першу поло-
вину другого дня. Описав продовжувано дискусію,
я організаційні справи. 1) *І. Ліщинський* за-
повів свій виступ з партії на випадок прийняття
резолюції про польські міжнародні зобов'язання.
2) *П-ні Влянка Баран* питувала відсутність на
Зїзді жінок. Оголошує резолюцію з признанням
достойної постави українських мас підчас вибо-
рів. 3) *п. Бараник* в імені Повітового Народного
Комітету з Заліщик промовляв проти 5-ої резолю-
ції політичного референта. Пропонує спершу ан-
сувати ту резолюцію на всіх поодиноких повіто-
вих Народних Комітетах.

ПОЛІТИЧНІ РЕЗОЛЮЦІЇ.

В цьому місці *д-р І. Блажевич* забрав слово
в імені комісії, вибраної з самого ранку 2-го
дня Зїзду для узгодження усіх резолюцій. До тої
комісії належали: *д-р І. Блажевич*, *о. прлат Ку-
ницький*, *В. Кузьмович*, *В. Мудрий*, *Д. Палів*, *М.
Рудницька* і *Е. Храпливий*. В нарадах комісії ред.
Палів не брав участі. Найважливіша зміна з я-
кою прийшла комісія, була пропозиція не при-
мати вже нині найбільш осперюваної т. зв. „ав-
тономістичної“ резолюції, виходячи з того заво-
ження, що ця справа не була ще на краєвому те-
рені, в низових партійних установах достаточ-
но вияснена і тому — як вияснилося з дискусії з
голосів опонентів — є цілком фальшивою ін-
терпретація. Однак тому, що ця справа є найтісніш-
ше зв'язана з питанням тактики — комісія про-
понує резолюцію, щоб доручити провоту ви-
робити платформу політ. тактики і скликати спе-
ціальну для цієї цілі окремий Народний Зїзд на-
далі до кінця 1932 року.

До слова приходить ред. *Дж. Палів*. Полемі-
зує з п. Кедриним і Тершаковцем. Відкидає про-
позицію *ниж резолюції* і заявляє, що на будуче
НК мусітиме поділитися хіба на групи для ви-
роблення ідеологічних напрямків а пазарні за-
сідання НК будуть тільки узгоджувати всілякі
справи, при чому провід буде керуватися по-
становами більшості.

Дуже річно промовляв в обороні авторитету
провоту та на партійною єдності селянин *Павук
Михайло* з Галичини. Крім цього промовляв в
справі резолюцій пос. *д-р Дмитро Левицький*, пос.
Луцький.

Після промов *о. прлат Куницького* і ред. Целе-
вича згорили сесію *Ішак* з Рогатини, що

ВІД ВИСОТИ ОЩАДНОСТЕЙ.

відданих до вжитку українським економічним
установам, залежить наша економічна самови-
старчальність і незалежність.

Тому складайте свої ощадності

в Кооперативному Банку „Дністер“
у Львові, вул. Руська ч. 20.

вказував на потребу організації селянства та
створення в тій цілі окремого курсу організаторів
Агатор Добрянський звертає увагу на організа-
цію міст, особливо українського міщанства у
Львові. Подає відповідні резолюції.

Ред. *В. Мудрий* зазначає, що між обома течі-
ями, які проявилися в часі дискусії, прийшло до
компромісу, якого вислідом є спільні політичні ре-
золюції такого змісту:

ПОЛІТИЧНІ РЕЗОЛЮЦІЇ НАРОДН. ЗІЗДУ.

1) Обстоюючи твердо програму партії з 19.
листопада 1926 р. Народний Зїзд вважає за ви-
хідну точку для практичної політики партії по-
станови Народних Зїздів: а) з 19. листопада
1926 р., в якій читаємо: „Змагаючи до здійснен-
ня найвищого права нації Українське Націо-
нально-Демократичне Об'єднання вважає своїм
обов'язком у теперішньому примусовому поло-
женні українського народу під Польщею, боро-
нити його національно-політичних, культурних
і господарських інтересів та боротися за належ-
ні йому права; б) з 24. і 25. грудня 1928 р., в
якій читаємо: „Обов'язком українських політич-
них чинників на всіх українських землях і на е-
міграції є: довести до внутрішнього порозумін-
ня і координації своїх змагань для здійснення
основної мети української нації“.

З уваги на те УНДО змагаємо до того, що-
би довести до внутрішнього порозуміння між
українськими незалежними політичними парті-
ями в краю у формі міжпартійної Ради і вплива-
ти на українську незалежну еміграцію в Європі
й Америці в напрямі консолідації та координа-
ції й праці в імені здійснювання найвищого наці-
онального ідеалу.

II) Народний Зїзд стверджує, що в так зв.
Українській Соціалістичній Радянській Респу-
бліці йде тепер безпощадна ліквідація всіх
творчих національних сил, а рівночасно з тим
і систематичне обмежування та акорочування
прав УСРР на користь московського червоного
центрлізму. Крім того комуністична диктатура
довела своїми експериментами упримисловлю-
вання РСР і соціального перебудовування су-
спільності все українське населення до повної
господарської руїни, зокрема знищила україн-
ське село, що природно основу української на-
ції. Тому то Народний Зїзд занепокоєний таким
положенням своїх братів над Дніпром і перен-
тий журбою за дальшу долю всебічного розви-
тку українського населення в РСР, якнайріш-
чіше осуджує всі засоби комуністичної дикта-
тури, вимірені проти природного розвитку у-
країнської нації та її національно-державниць-
ких змагань, а східним братам шле гарячий при-
віт і вітає їх у боротьбі з московським насил-
ям. Воюючи комунізм, що змагає до опану-
вання цілого світа при допомозі соціальних ре-
волюцій, не лише без уваги й українських зе-
мель у Польщі. При допомозі своїх агентур на-
магається розложити все українське національ-
не життя та зруйнувати набуті ціліми поколі-
нними національні цінності. Таку свою руйную-
чу роботу він намагається часто прикривати на-
віть гучними гурла-націоналістичними фразами,
керуючись при цьому з правилами гаслом що
„чим гірше“ у національному українському са-
ді, „тим краще“ це для комунізму та його зав-
дань. З уваги на те Народний Зїзд закликає все
українське громадянство і зокрема всі партійні
органи та всю українську національну пресу до
безоглядної боротьби з комунізмом в усіх його
видах і замаскованих (радянськості) видах.

III) Народний Зїзд стверджує, що за остан-
ніх чотири роки положення українського наро-
ду в Польщі значно погіршилося. Засоби поль-
ської екстеріонаційної політики в порівнянні з
попередніми часами зобов'язали і щодо кількості

і щодо якості, доки не найшли найбрутальнішого свого виразу в формі т. зв. пацифікації в осені 1930 р. Ця пацифікація мала подвійне завдання, а саме: з одної сторони зліквідувати весь український національний дорібок та заломити таким чином відпорність українського народу на польські асиміляційні заходи, а з другої сторони підготувати на українській території вибори до польських законодавчих установ. Народний Збір приймає до відома всі заходи партійного проваду проти пацифікації, пороблені як у краю так і на міжнародній арені, одобрює протестаційні резолюції, підписані трьома українськими національними партіями у справі пацифікації з кінця вересня 1930 р. і ще раз жвавіше осуджує виступи в культурному світі „пацифікаційні“ засоби польської влади. Так само жвавіше протестує проти накладання збірної відповідальності на все українське населення та його установи за вчинки одиниць. Н. Збір висказує свою пошану невинним жертвам т. зв. пацифікації, яких страли й терпіли скріпили політичний гарт духа українського народу.

IV.) Народний Збір стверджує, що польська влада змагає тепер до того, щоб крім дотеперішніх засобів екстермінаційної політики ще й зміною обов'язуючих законів, й при допомозі штучного розпорошування зорганізованих українських національних сил узалежнити від себе всякі прояви українського національного життя й усунути таким чином можливості свободного творення українських національних цінностей та звести український нарід до рівня етнографічної маси.

V.) Народний Збір стверджує, що українські народні маси виявили у відповідь на засоби т. зв. пацифікації польської влади небувалу відпорність та невичайну національну солідарність, зокрема при виборах в осені 1930 р.

VI.) Наміри польської влади вимагають від нас скріплення праці та усуцільнення партії в їй безперервної боротьби за права українського народу і пристосування такої політичної тактики, яка могла б найуспішніше тим намірам протиставитись. Тому Нар. Збір доручує Центр. Ком. і УПР випрацювати тактику партії на майбутнє і то в порозумінні з Пов. Нар. Комітетами та предлажати її окремо для цієї справи скликаному Нар. Збирові.

VII.) На будуче УНДО буде: а) безоглядно поборювати всякі прояви зневіри у життєві сили укр. народу і поведе таку працю, яка буде підтримувати в широких укр. масах віру в перемогу укр. національних ідеалів і таким чином зробить їх неопознатими на чужій асиміляційній впливи; б) в увазі на те УНДО не буде толерувати у себе таких членів, які у своїй практичній політиці протиставляються повним засадам.

VIII.) УНДО стоїть на становищі, щобі творити якнайбільше національних цінностей шля-

хом органічної праці. Тому воно буде давати все повну моральну підтримку та опіку всім українським національним установам, побудованим працею і зусиллям українського народу.

IX. Народний Збір висказує своє повне призначення і довіря провадомі УНДО і УПР, а зокрема голові за повну посвяти працю та уділює Центральному Комітетові УНДО і його органам повну автономію.

X. Народний Збір висказує тим послам і членам партії, які перебули тяжкі терпіння в тюрмі, велике спочуття а разом з тим і велику вдячність за їх тяжкіми положеннями, не забудуть їм тої посвяти за долю укр. народу.

Всі ті резолюції зібрані прийняли одноголосно.

Крім того ухвалено низку організаційних резолюцій, які подамо другим разом.

В тому місці прийшов до слова ред. Мудрий, що в коротких словах присвятив згадку великому українському політикові гетьманові Іванові Мазепі з нагоди 300-ліття його народин. Згадку цю вислухали всі присутні стоячи.

Зчergi прийняв Збір організаційні резолюції, які прочитав ред. В. Целевич.

Після прийняття цих резолюцій прийшов в год. 8. веч. до слова сен. інж. Павличковський для виголошення господарського реферату.

НОВИЙ ЦЕНТРАЛЬНИЙ КОМІТЕТ.

1. Д-р Дмитро Левинський, Львів.
2. Д-р Степан Баран, Тернопіль.
3. Амброз Березовський, Львів.
4. Д-р Степан Бляк, Городок Яг.
5. Д-р Василь Блавацький, Сянік.
6. Д-р Іларій Бриквич, Тернопіль.
7. Дмитро Великанович, Львів.
8. Д-р Михайло Волошин, Львів.
9. Д-р Степан Витвицький, Дрогобич.
10. Д-р Володимир Загайкевич, Перемишль.
11. Андрій Зелений, Львів.
12. Борис Козубський, Крем'янець.
13. Володимир Кохан, Сокаль.
14. Володимир Кузьмович, Львів.
15. о. прал. Леонтій Куніцький, Львів.
16. Михайло Лішак, Рогатин.
17. Остап Луцький, Львів.
18. Д-р Любомир Макарушка, Львів.
19. Д-р Олександр Марітчак, Львів.
20. Василь Мудрий, Львів.
21. Дмитро Палів, Львів.
22. Федір Назарчук, Дубно.
23. Д-р Микола Миколайчук, Надвірна.
24. о. Степан Онискевич, Рудки.
25. інж. Юліан Павличковський, Львів.
26. Мілена Рудницька, Львів.
27. Михайло Стефанівський, Львів.
28. Григорій Скаснів, Підгайці.
29. Іван Олексин, Львів.
30. Михайло Кернога, Підберізіці — Львів. пов.

31. о. Юліан Татомір, Ст. Самбір.
32. інж. Микола Творидло, Львів.
33. Гринь Тершаковець, Комарно.
34. Олександр Пісенький, Скалат.
35. Олександр Рочин, Холм.
36. Володимир Целевич, Львів.
37. Олена Шепарович, Львів.
38. Юра Чукур, Коломия.
39. інж. Гринь Гарасимович, Радехів.
40. Д-р Микола Бих, Станиславів.
41. Сергій Хруцький, Холмщина.

ЗАСТУПНИКИ.

1. Степан Кузик, Рогатин.
2. Зиновій Пеленський, Львів.
3. Іван Козичський, Львів.
4. Кекілія Гардецька, Кути.
5. Михайло Галібей, Львів.
6. Петро Постолюк, Львів.
7. Іван Рудницький, Львів.
8. о. Андрій Пшеторський, Мостиска.
9. Василь Бараник, Заліщики.
10. Євген Храпливий, Львів.

ПАРТІЙНИЙ СУД.

1. о. мітрат Базюк, Львів.
2. д-р Іван Блажкович, Дрогобич.
3. д-р Антін Горбачевський, Чортків.
4. д-р Іван Гика, Львів.
5. Ярослав Колтунюк, Львів.
6. д-р Іван Німчук, Львів.
7. д-р Ярослав Олексин, Львів.
8. д-р Степан Федак, Львів.
9. д-р Євген Шуровський, Винники.

Японія проти Союзу Народів.

Японський уряд задумує, як повідомляють із Токіо, виступити із Союзу Народів, якщо Союз настоюватиме на стосованні арт. 15 до манджурського конфлікту. Вправді ця вістка не була досі офіційно potwierджена, однак не розминається мабуть з правдою, бо на основі інформації з вірогідних джерел ген. секретар Союзу сер Дремонд повідомив кілька днів тому японського делегата, амбасадора Сато, що Союз Народів без огляду на спротив Японії буде стосувати арт. 15 до манджурського конфлікту.

Переривані переговори.

Завдяки успішній інтервенції посла В. Британії в Шангаю китайсько-японські мирові переговори, які припинились були наслідком великої різниці поглядів обох сторін, в суботу були знову наванзані в домовіці англійського консуляту в Шангаю. Посол В. Британії жваво на конечність налаштування якогось порозуміння.

ФЕЙЛЕТОН „ДІЛА“ З ДНЯ 29. БЕРЕЗНЯ 1932.

І. ФЕДОРОВИЧ-МАЛИЦЬКА.

За оригінальне національне мистецтво.

Поворот до минулого.

Очевидячки трактування предметного змісту шойно рішає про якість твору. Це мабуть самозрозуміле. Зрештою предметовий зміст представляє собою також форму (у прогресивнім значінні), яка служить для передачі чисто духового змісту. Цей духовий зміст може бути висловом сили, могутності, радості, смутку, жорстокості, жалю, дивоголяного, комічного і т. д., так само як скали психічних переживань людини. І артист, який, (напр. Петро Холодний в „Ой, у полі жито“) послугується для змалювання хоробрости, смутку та жалю або може лише для передачі одного душевного настрою мотивом одної з наших найкращих народніх пісень, напевно не ослаблює тим мистецького вислову, а навпаки, надає йому якийсь своєрідний чар, тайна якого лежить у тім таємнім та не менш реальнім явищі, яке звано національною духовістю.

Погляд, що нашим мистцям не вільно порожнювати мотивами з нашого національного життя, обстоюю тим твердше, що не поділяю думки М. Драгана, наче „невиконане в свій час у мистецтві пізнання відродити не можна“. Сам автор у першій частині статті подекуди собі перечить, кажучи про „далеку дорогу“, яка ще перед нами до зрізання з іншими народами“. Якіж нам розуміти ту „далеку дорогу до зрізання з іншими народами“, коли, з другого боку, автор твердить, що „невиконане в свій час пізнання відродити не можна“. Аджеж значіння цієї „далекої дороги“ може хіба бути тільки одно: поступенне зближення нашого мистецтва до рівня мистецтва західно-європейського. Таке поступенне зближення могло би тільки мі-

ститись у тім, щобі по черзі переходити ті фази мистецького розвитку, який тамті народи вже мають за собою.

Підкреслюю оцю неясність у твердженні М. Драгана тому, що на підставі досі ним друкованих поглядів та оцінок про наше мистецтво, бачу в ньому одну з тих нечисленних одиниць, що зуміли до деякої міри зєднати любов і пошану до рідних цінностей з тонким розумінням для здобутків чужих мистецьких культур. Його вислів про „болоху недостачу“ українського історичного мистецтва у порівнянні з великим аналогічним здобутком наших сусідів, поляків та москалів, не дає сумніватися у його пієтизм у відношенні до святощів нашого національного розвитку. Однак він мабуть не брав на увагу одного факту: народи, подібно як одиниці, знаходяться в різних фазах розвитку. Неможливо, щобі два або більше народів, що знаходяться в різних фазах розвитку, дорівняли собі у чомунебудь. Що більше, воно було б неприродно і тому небажане, щоб вони на око дорівнювали собі там, де цьому перечить весь їхній дотеперішній розвиток. Але молодший нарід може не раз у дечому навіть випередити старшого тому, що розвиток даної раси або народу не йде у всіх візіях культури рівнобіжно. І помилку робить той, хто менше або більше безкритично намагається засвоїти собі здобутки чужинної або чужинних культур, замість вперто та терпеливо шукати власної дороги. Наслідкуванням чужого в мистецтві ще ніхто нічого замінного не осигнув. Треба добувати зі себе власні сили та власне багатство, бо запозичене в чужих веде у сліпу вулицю. Маю передовсім на думці запозичування вже готових здобутків чужинної доби, а між ними головню деякі модерністичні напрямки, засвоєння яких уважало за велике нещастя для українських мистців. На жаль, саме до того воно почасті йде і тому треба усіми силами цьому протидіяти.

Шодо шляхів загального мистецького розвитку, вони в Європі доволі подібні до себе. Кожна з європейських мистецьких культур почала

від мистецтва реалістичного та перейшла опісля ріжні фази від історичного, жанрового і т. д. до нинішніх напрямків. Без правильного шляху поступенного розвитку і ми не можемо обійтись. Однак ріжниця в тім, що внаслідок предивно хаотичного минулого, де міналися доби високої (бодай почасті) культури з добами цілковитого застою і темноти, теперішній стан нашого культурно-мистецького розвитку не можна порівняти до жадного іншого народу ані до жадного іншого краю. Україна тим-то подібна до тих кушів, що на весні пишно розквітаються, а не дістали ще — листя. Так-то розквітаються по наших лісах, зараз по морозах, на провесні, ржево-лілієві квіти „старого дуба“, сильно записні та виглядом подібні до квітів перського бузика. Так-то заквітає також на голіх вітах бузика, ясно-жовтими квітами Forsythia. Подібно як оці куці, Україна, не маючи ще завершеного матеріального буття у формі інших проявів національного життя, видвигнула вже прекрасні квіти у формі деяких творів літератури та мистецтва.

Та дарма, що вона, спорадично, видає зі себе один або другий зрілий плід, треба кончею заповнювати прогалини в нашій мистецькій культурі і частинно завернути до історичного розвитку або бодай не скреслювати його з нинішньої проблем. Вигляд наших творів історичного мистецтва, якщо будемо вірні собі, з повністю матиме мало або нічого спільного з творами Давіда, Пілотія, Менцля або Матейка, а буде модерний, але специфічно український.

Поворот до минулого, себто до нас самих у минулому, не святий обов'язок, від якого не можемо відтягнутись, якщо вважаємо себе не цією. Минулість, теперішність та будучість не є лише дочасні поняття в дійсності те, що означає цим трьома поняттями не одна органічна цінність, якої кожний з нас та кожний покоління день нашого життя є інтегральною частиною.

(Продовження буде)

хом органічної праці. Тому воно буде давати все повну моральну підтримку та опіку всім українським національним установам, побудованим працею і зусиллям українського народу.

IX. Народний З'їзд висказує своє повне призначення і довіряє провідній УНДО і УІП, а зокрема голові за повну посвяту працю та уділяє Центральному Комітетові УНДО і його органам повну абсолютну повноту.

X.

Всі ті резолюції зібрані прийняли одноголосно.

Крім того ухвалено низку організаційних резолюцій, які подамо другим разом.

В тому місці прийшов до слова ред. Мудрий, що в коротких словах присвятив згадку великому українському політикові гетьманові Іванові Мазепі з нагоди 300-ліття його народин. Згадку цю вислухали всі присутні стоячи.

Зчегни прийняв З'їзд організаційні резолюції, які прочитав ред. В. Целевич.

Після прийняття цих резолюцій прийшов в год. 8. веч. до слова сен. інж. Павлюковський для виголошення господарського реферату.

НОВИЙ ЦЕНТРАЛЬНИЙ КОМІТЕТ.

1. Д-р Дмитро Левицький, Львів.
2. Д-р Степан Баран, Тернопіль.
3. Амброз Березовський, Львів.
4. Д-р Степан Біляк, Городок Яг.
5. Д-р Василь Блавацький, Сянік.
5. Д-р Іларій Брикович, Тернопіль.
7. Дмитро Великанович, Львів.
8. Д-р Михайло Волошин, Львів.
9. Д-р Степан Витвицький, Дрогобич.
10. Д-р Володимир Загайкевич, Перемишль.
11. Андрій Зелений, Львів.
12. Борис Козубський, Кременець.
13. Володимир Кохан, Сокаль.
14. Володимир Кузьмович, Львів.
15. о. прад. Леонтій Куницький, Львів.
16. Михайло Лішак, Рогатин.
17. Остап Луцький, Львів.
18. Д-р Любомир Макарушка, Львів.
19. Д-р Олександр Марічак, Львів.
20. Василь Мудрий, Львів.
21. Дмитро Палай, Львів.
22. Федір Назарчук, Дубно.
23. Д-р Микола Миколайчук, Надвірна.
24. о. Степан Ониськевич, Рудки.
25. інж. Юліян Павлюковський, Львів.
26. Мілена Рудницька, Львів.
27. Михайло Стефанівський, Львів.
28. Григорій Скаків, Підгайці.
29. Іван Олексин, Львів.
30. Михайло Кернога, Підберізіці — Львів. пов.

31. о. Юліян Татомір, Ст. Самбір.
32. інж. Микола Творило, Львів.
33. Гриць Тершаковець, Комарно.
34. Олександр Пісенький, Скалат.
35. Олександр Рочник, Холм.
36. Володимир Целевич, Львів.
37. Олена Шепарович, Львів.
38. Юра Чукур, Коломия.
39. інж. Гриць Гарасимович, Радеків.
40. Д-р Микола Бих, Станіславів.
41. Сергій Хруцький, Холмщина.

ЗАСТУПНИКИ.

1. Степан Кузик, Рогатин.
2. Зиновій Пеленський, Львів.
3. Іван Козицький, Львів.
4. Кекілія Гардєцька, Кути.
5. Михайло Галібей, Львів.
6. Петро Постолок, Львів.
7. Іван Рудницький, Львів.
8. о. Андрій Шенюрьський, Мостиски.
9. Василь Бараник, Заліщики.
10. Євген Храпливий, Львів.

ПАРТИЙНИЙ СУД.

1. о. мітрат Базюк, Львів.
2. д-р Іван Блажкевич, Дрогобич.
3. д-р Антін Горбачевський, Чортків.
4. д-р Іван Гиж, Львів.
5. Ярослав Колтунюк, Львів.
6. д-р Іван Німчук, Львів.
7. д-р Ярослав Олексин, Львів.
8. д-р Степан Федак, Львів.
9. д-р Євген Щуровський, Винники.

Японія проти Союзу Народів.

Японський уряд задумує, як повідомляють із Токіо, виступити із Союзу Народів, якщо Союз настоюватиме на стосунках арт. 15 до манджурського конфлікту. Вправді ця вістка не була досі офіційно потверджена, однак не розминається мабуть з правдою, бо на основі інформацій з вірогідних джерел ген. секретар Союзу сер Дремонд повідомив кілька днів тому японського делегата, посла Сато, що Союз Народів без огляду на спротив Японії буде стосувати арт. 15 до манджурського конфлікту.

Переривані переговори.

Завдяки успішній інтервенції посла В. Британії в Шангаю китайсько-японські мирні переговори, які припинилися були наслідком великої різниці поглядів обох сторін, в суботу були знову навізані в доміні англійського консуляту в Шангаю. Посол В. Британії вказав на konieczність налаштування якогось порозуміння.

ФЕЙЛЕТОН „ДІЛО“ З ДНЯ 29. БЕРЕЗНЯ 1932.

І. ФЕДОРОВИЧ-МАЛИЦЬКА

За оригінальне національне мистецтво.

Поворот до минулого.

Очевидячки трактування предметного змісту шойно рішає про якість твору. Це мабуть самозрозуміле. Зрештою предметовий зміст представляє собою також форму (у прогресивній значині), яка служить для передачі чисто духового змісту. Цей духовний зміст може бути висловом сили, могутності, радості, смутку, жорстокості, жалю, дволадного, комічного і т. д., так само як скаля психічних переживань людини. І артист, який, (напр. Петро Холодний в „Ой, у полі жито“) послугується для змалювання хоробрости, смутку та жалю або може лише для передачі одного душевного настрою мотивом одної з наших найкращих народніх пісень, напевно не ослаблює тим мистецького вислову, а навпаки, надає йому якийсь своєрідний чар, тайна якого лежить у тім таємниці та не менш реальній явищі, яке зведе національною духовістю.

Погляд, що нашим мистцям не вільно погорджувати мотивами з нашого національного життя, обстоюю тим твердше, що не поділяю думки М. Драгана, наче „невиконає в свій час у мистецтві пізніше відтворити не можна“. Сам автор у першій частині статті подекуди собі перечесть, кажучи про „далеку дорогу“, яка ще „перед нами до зрівняння з іншими народами“. Якже нам розуміти ту „далеку дорогу до зрівняння з іншими народами“, коли, з другого боку, автор твердить, що „невиконає в свій час пізніше відтворити не можна“. Аджеж значиння цієї „далекої дороги“ може хіба бути тільки одне: поступенне зближення нашого мистецтва до рівня мистецтва західно-європейського. Таке поступенне зближення могло би тільки мі-

ститись у тім, щоб по черзі переходити ті фази мистецького розвитку, який тамті народи вже мають за собою.

Підкреслюю оцю неясність у твердженні М. Драгана тому, що на підставі досі ним друкованих поглядів та оцінок про наше мистецтво, бачу в ньому одну з тих нечислених одиниць, що зуміли до деякої міри зеднати любов і пошану до різних цінностей з тонким розумінням для здобутків чужих мистецьких культур. Його вислів про „болочу недостачу“ українського історичного мистецтва у порівнянні з великим аналогічним здобутком наших сусідів, поляків та москалів, не дає сумніватися у його пієтизм у відношенні до святощів нашого національного розвитку. Однак він мабуть не брав на увагу одного факту: народи, подібно як одиниці, знаходяться в різних фазах розвитку. Неможливо, щоб два або більше народів, що находяться в різних фазах розвитку, дорівняли собі у чомунбудь. Що більше, воно булоб неприродне і тому небажане, щоб вони на око дорівнювали собі там, де цьому перечить весь їхній дотеперішній розвиток. Але молодший нарід може не раз у дечому навіть випередити старшого тому, що розвиток даної раси або народу не йде у всіх ділянках культури рівнобіжно. І помилку робить той, хто менше або більше безкритично намагається засвоїти собі здобутки чужинної або чужинних культур, замість вперто та терпеливо шукати власної дороги. Наслідкуванням чужого в мистецтві ще ніхто нічого замінного не досягнув. Треба добувати зі себе власні сили та власне багатство, бо запозичене з чужих веде у сапну вулицю. Маю передовсім на думці запозичування вже готових здобутків чужинної доби, а між ними готовно деякі модерністичні напрями, засвоєння яких уважало за велике щастя для українських мистців. На жаль, саме до того воно почасти йде і тому треба усіми силами цьому протидіяти.

Щодо шляхів загального мистецького розвитку, вони в Європі доволі подібні до себе. Кожна з європейських мистецьких культур почала

від мистецтва релігійного та перейшла після ріжкої фази від історичного, жанрового і т. д. до пізніших напрямків. Без правильного шляху поступенного розвитку і ми не можемо обійтись. Однак ріжниця в тім, що внаслідок предивно хаотичного минулого, де міналися доби високі (бодай почасти) культури з добами цілковитого застою і темноти, теперішній стан нашого культурно-мистецького розвитку не можна порівняти до жалдного іншого народу ani до жалдного іншого краю. Україна тим-то подібна до тих кушів, що на весні пізно розквітаються, а не дістали ще — листя. Так-то розквітаються по наших лісах, зараз по морозах, на провесі, ржежево-лілієві квіти „старого дуба“, сильно за-пашні та виглядом подібні до квітів перського бузка. Так-то заквітає також на голих вітах віжженими, ясно-жовтими квітами Forsythia. Подібно як оці куші, Україна, не маючи ще завершеного матеріального буття у формі інших проявів національного життя, видлигнула аж прекрасні квіти у формі деяких творів літератури та мистецтва.

Та дарма, що вона, спорадично, видає зі себе один або другий зрілий плід, треба конче заповнювати прогалини в нашій мистецькій культурі і частинно завернути до історичного мистецтва або бодай не скреслювати його з історичної проблеми. Вигляд наших творів історичного мистецтва, якщо будемо вірні собі, з повністю матиме мало або нічого спільного з творчістю Давида, Пілотія, Меншля або Матейка, а буде модерний, але специфічно український.

Поворот до минулого, себто до нас самих у минулому, це святий обов'язок, від якого не сміємо відлігнути, якщо вижаємо себе цією. Минулість, теперішність та будучність це одне й те саме поняття в дійсності те, що означає цим трима поняттями не одна органічна цілість, якої кожний з нас та кожний людський день нашого життя є інтегральною частиною.

(Далі буде)

З ИНДОКИТАЮ ДО ПАРИЖА В 76 ГОДИНАХ.

КОРАБЛІ БЕЗ ЗАЛОГ.

На господарські теми.

З голими руками. — Успішна праця. — Морва і морози. —
Певне джерело доходу для наших селян.

(По Загальних Зборат кооперативи „Шовк“.)

ПОТРЕБУЮТЬ ЩОРАЗ БІЛЬШЕ ВОЛЬФРАМУ
В ТЕХНІЦІ.

— 0 —

Проф. Іван Филипчук.

Белз.

Любачів.

Yrnis.

Рівенщина.

Дня 7. III. п. р. відбулася в канцелярії Польового Народного Комітету в Рівному довірочна нарада членів УНДО рівненського повіту з таким порядком нарад: 1. Візирити наради, 2. Вибір президії і візиритання протоколу попередньої наради, 3. Звідолення з діяльності Повіт. Нар. Комітету за минулі півтора року, 4. Вибір Польового Народного Комітету, 5) Вибір делегатів на Краєвий Народний З'їзд, 6. Справа партійної організації в повіті і 7. Звідолення з місць і візиритання — Головою новообраного Повіт. Нар. Комітету став Володимир Ярмолюк. По виборі Комітету приступлено до обговорення найбільше важливої і важкої справи, а саме організації в повіті і культурно-освітньої праці на селі. В дискусії над цими справами забрав голос п. М. Негребський. Між іншими звертався на згадку увагу, що у нас мало інтересуються Волинню і заслуговуємо побачення до Проводу УНДО, щоб звернувши увагу на організацію села на Волині та брав в оборону тих членів партії, яких адміністрація казав потягти до відповідальності за політично-громадянську діяльність. Народа ухвалила протест проти трьох українців захоплених до відповідальності, звільнення і самопрощення, а саме колишнього начальника і командира народного Нахичевицького військового загону Козаків Народний З'їзд.

Радянські заходи про пакт з Францією.

Заступник радянського комісара закордонних справ Крестінський мав довшу конференцію з французьким амбасадором у Москві Деланом. Крестінський з'ясував становище радянського уряду в справі переговорів про пакт неагресії. В політичних колах передбачують, що

після повороту комісара Літвінова з Женеви французько-радянські переговори будуть відновлені. Радянський амбасадор в Парижі Довгалевський дістав телеграфічне доручення порушити справу переговорів у прем'єра Тардіє.

Буча в румунському парламенті.

На засіданні румунського парламенту 24. п. м. жидівський посол Зінгер зголосив інтерполяцію в справі антисемітських заворушень в Яссах. В часі його промови антисемітський по-

сол Робу, що належить до групи проф. Кузи, кинувся з кулаками на Зінгера і побив його. Урядовці парламенту тільки з трудом відтягнули пос. Робу від трибуни.

Фінансова комісія Союзу Народів.

На основі інформації „Матену“, фінансова комісія Союзу Народів, що радила два тижні в Парижі, згодилася на такий міжнародний кредитовий план: Щодо Австрії комісія поручає позичку на підтримку курсу шілінга і сплату закордонних позичок. Для Болгарії проєктує 50-процентну позичку сплат позичок, доки не поверне нормальна ситуація. Для Греції рапорт

передбачує санаційну позичку для підтримки сплат процентів від довгів при одночасному припиненні їх амортизації на якийсь час. Щодо Мадярщини комітет радить задержати теперішній стан до часу, коли нормальний збут різних продуктів, які є основою господарського життя краю, дозволить упорядкувати обрахунки з вірителями.

Ірландсько-англійський конфлікт.

В справі присяги на вірність королеві.

Голова Ірландського уряду де Валера оголосив відозву до американського народу, заявляючи, що Ірландці рішуче боротися за знесення присяги на вірність англійському королеві. Як довго існує примус складати присягу вірності для Англії, так довго Ірландський парламент не може вважатися національним представництвом. Присяга на вірність Англії, сказав у відозві де Валери, це головна перешкода для налаштування добрих взаємин між Англією й Ірландією.

В суботу, 26. ц. м. доручено Ірландському урядові в Деліні англійську ноту з протестом проти задуманого знесення присяги на вірність королеві та припинення річних влат Ірландії

до англійського скарбу. Без огляду на те уряд після дискусії затвердив одноголосно проєкти зміни Ірландської конституції та закону про знесення присяги на вірність королеві. Оба проєкти будуть предложені Ірландському парламентові.

З Лондону повідомляють, що британський уряд не думає оголосити тепер тексту ноти, виланованої де Деліною, щоб не загострювати публічної полеміки з Ірландією. Відомо тільки, що нота покликується на англійсько-Ірландський трактат з 1921 р., якого інтегральною частиною є присяга королеві. Нота вказує теж на те, що ситуація Ірландії під конституційним оглядом є та сама, що Канади.

Голод на Поділлі.

Голод, пошесті та злидні села.

„Курер Львовський“ з 27. березня ц. р. під заголовком: „Гегенна села“ приносить таку звістку:

„Щораз більше алярмові голоси доходять до нас зі села. Оце зов розпуки, надісланий селянами з Тернополя. Місто, не зважаючи на фальши безробітних, не має поняття про нужду, що запанувала на селі. Бо не один каже: правда, що селянин не може нічого купити, але бодай має що їсти. Тимчасом на селі починається голод, як у найгірших часах війни. Оце в кількох селах тернопільського повіту Ірговиця, Дітківці, Плесківці, Іванівка та інших, а також у кількох селах теребовельського повіту: Заздріст, Толоків і Бурдянів шириться жахливо черевний тиф від кількох тижнів. Є вже випадки смерті. Тимчасом ніхто не організує допомоги селянам. Повітові лікарі приїжджають на село, поглянуть, поживають головами й від'їжджають, а недужі ждуть на свою чергу померти на той світ. Хати, де лежать недужі ви-

глядають кошмарно, а здорові не мають що вложити до уст — не можуть недужим дати чаю, бо не мають ані цукру ані на цукор. У течах не палиться, бо нема чим, плоти й огорожі неодного господарства вже розібрані та спалені. Для худоби та коней недостає соломки, не згадуючи про овес і бараболі. Найсумніше виглядають ті селянські родини, що мають більше дітей. Сам я бачив троє 2—6-літніх дітей, убраних лише в сорочку та й то в одну, так, що під час прання діти сиділи голі на печі. Таких випадків на селі чимало. Одною парою чобіт часто користується кілька членів родини, а кожухи й теплі зворотки це велика рідкість і серед багатих господарів. Така велика нужда є вже тепер у березні, а до жнив треба ще виждати 4—5 місяців, отже, коли на передвільку не буде допомоги, селяни виниратимуть громадами. А тимчасом на селі сидить один або двоє екскурторів по кілька місяців, бо ніяка ліквітація не дає вислідів“.

На шляху до розвитку рідного промислу.

Кілька слів про кооперативу „Промисловий Млин“ у Теребовлі.

Одню з найважливіших галузей народного господарства є безумовно промисел. Доцільно і на добрих основах опертій промисел спричинює підвищення добробуту широких мас населення й у великій мірі перекидає своє господарське значіння на політичні відносини. У нас, на наших землях земляки наш рідний промисел є щойно в стадії заземлення мрій, бо тих кілька малих промислових підприємств, які в нас як-так живуть, не можна назвати ще розвитком промислу; одначе не можна також заперечити, що в нас уже починають ставити перші кроки до розвитку рідного промислу.

Наша країна — це земля хліборобів. Отже ми повинні в першу чергу розвивати промисел, опертій на хліборобських продуктах. Чи не найважливішим продуктом наших земель є абица. Уявимо собі, скільки тисяч вагонів нашого абица рік-річно підлає наше село на ринок, скільки тисяч вагонів абица рік-річно перемелюється — але не в наших млинах, та скільки тисяч вагонів хліба перемелюється рік-річно з мукки нашого абица — одначе не в наших декарнях, хоч великим коментаром того течея є наше село. Чим же не маємо вигляду на істинування й розвиток наш рідний млинарський промисел?

Ідучи шляхами отсих думок, заложено в Теребовлі дня 5. січня 1932 р. кооперативу „Промис-

ловий Млин“, яка поставила собі за завдання вести перший кооперативний промисловий млин, а в недалекій майбутності створити по більших консумційних осередках нашого краю власні декарні, в яких буде випікатися печиво з мукки із власного млина. Отже буде виключений всякий посередник — хлібороб дістане добру ціну за абица а консумент одразу мукку чи печиво по можливо найнижчій ціні. В цій кооперативі висота одного уділу для хліборобів-продуцентів і правих осіб 25 зол., для споживачів 10 зол., випуск десятка часті уділу, відповідальність двократна. До цього великого, вже започаткованого діла потрібно більшого капіталу, тому повинно бути обов'язком кожного інтелігента, кожної нашої української установи, кожного спільного хлібороба аложити до згаданої кооперативної уділу, пересилаючи його на рахунок до Українського Банку Каєн „Поміч“ у Теребовлі. Згадана кооператива урештою вже в дні 1. квітня 1932 р. цей перший кооперативний промисловий і торговельний млин і від того дня мотиме вже закуповувати від хліборобів абица та постачати для наших кооперативів у край добру мукку.

Ширім і піддержуємо наш рідний промисел, бо від промислу й торгівлі залежить доля нашого народу!

О. М.

НОВИНКИ

— Приймаю як давніше в моїм заведенні при вул. Сикстуській ч. 17 від 9—1 і 3—6. — На сс. — Магазин постелі Р. Джала, Львів, вул. Хорушина 5. (біля кіна „Аполло“) поручає по найнижчих цінах, ковдри, матраци і постілі. Перероблює ковдри по 6 зол., матраци по 8 зол. 786 76—100

— Чи Ви бачили вже нові весняні моделі на виставі в одинокому українському магазині взуття „КОМЕТА“, Львів, Ринок 21? А до того ще і нечувано низькі ціни? 7—?

— Овочеві шепи замовляти: А. Терпиляк — садівничо-огородничє заведення в Залукві, почта Галич. Ціна від 0.50—2.50 зол. за 1 штуку. Жадайте ціниників. 18—21

— Українська авдіція львівської радіої станиї. У вівторок, 29. березня 1932 р. в 16.55 львівська радіої станиї надаватиме виклад українською мовою проф. Миколи Ковалевського „Україна в числах“, заповіджений недавно й відложений.

— „Весняні настрої“. Оригінальну ревію під цією девізою у 18 точках ставить Львівський Український Театр „Цвіркун“ в понеділок 28. ц. м. в салі Ремісничої Палати при Стрілецькій площі ч. 7. На програму нової ревії складаються дотепні скечі, виступи молоденьких цвіркунчат, концертні точки оркестри Шлапаків, а крім цього виступ відомого оперового співака п. Маслюка-Мартині, який співатиме м. ін. куплети до двох модних танців танга і виступи п-и Кульчицької, яка відспіває пісню „Гуцулочка“ при акомпаніменті трембіти. Сподіємось, що ця весняна прем'єра „Цвіркуна“ стягне масово нашу публіку до Ремісничої Палати. Початок вистави в год. 8. веч.

— Концерт Наді Біленької, заповіджений на день 6. квітня ц. р. в салі Музичного Товариства ім. Лисенка у Львові, буде дебютом цієї молоденької п'яністки, бувшої учениці Вищого Музичного Інституту у Львові (класа проф. Т. Шухевича). Одержавши інститутський диплом з відзначенням, виїхала Надя Біленька до Праги, де працювала над завершенням фортепіанової гри під кермою професора Курца, а після повороту з Чехії стала працювати над приготуванням власного концерту. Маємо надію, що наш публіка-явність численно на концерті цієї п'яністки-дебютантки, тимбільше, що дохід із концерту призначений на розбудову філії нашого Вищого Муз. Інституту.

— „Мистецтво Львова“. П. виклад на цю тему ред. М. Голубця на „Курсі провідництва по Львові“ відбудеться в понеділок, 28. ц. м. в год. 18 в доміцї півлі УІПТ. зри вул. Мохвацького 12.

— Селянство Грималіщини за новим календарем. На анкеті у справі зміни календаря, алаштованій д-ром Гр. Олійником, селянство Грималіщини заявилося за новим календарем. Проти зрівняння нашого календаря з григоріанським була лише одна особа. Подібно поставилося наше селянство до цієї справи і в інших повітах.

— Після смерті ком. Чеховського. 28. ц. м. з 7.15 год. відбулася на місці вбивства ком. Чеховського локальна візія під кермою прок. Мостовського. Годину перед тим замкнули Стрийську вулицю від вул. Калецької та са. Софії для руху авт, возів і прохожих.

— Із краєвої хроніки. Цього року може бути повний Дністра та його допливи. — На шляху Задорожжє—Немирів пов. Рава Руска два невідомі злочинці напали умово недужого Дмитра Дубрича, забрали в нього 30 зол. і годинник і втекли. — Селянки Торчанович, самбірського повіту, зустрінули 9. IX. м. р. ворожою комісією, що приїхала в село виготовити план регуляції русла Дністра, бо думали, що комісія приїхала відбирати землю. Самбірський суд засудив Марію Колчак на 5 міс. тюрми, кілька осіб на менші кари, а двадцять обвинувачених звільнив. — На Михайла Доманського, касієра „Кулка Рольнічного“ в Дублянках, напали два невідомі злочинці й забрали в нього 80 зол. Поліційний пес завіз поліцію під хату 22-літнього М. Доманського в Дублянках; арештували його та Осипа Ястшембського. Обом погрожує наглядний суд. — Станіславський суд засудив 6. капітана О. В. Висоцького під замітом зловживань до 200.000 зол. у копальні нафти „Сільвінія“ в Биткові на два роки тюрми.

— Тайні горалські Брідишини. Органи скарбової контролю викрили від 1.—22. березня ц. р. 65 тайних горалень, поліція викрила теж кілька горалень.

— Львівський вломник перед судом у Люблині. Люблинський суд розглядав справу гурту вломників під кермою львівянина Антона Самотія й засудив Самотія на 4 роки важкої тюрми, Ж. Пельчарського й Анну Пельчарську по 5 літ в. т., Марію Залевську на 6 місяців тюрми. Підчас розправи Самотія кинувся на Пельчарську, бо вона обтяжувала його у своїх звинуваченнях: Самотія заковували в кайдани.

З друкарні Вид. Спілки „Діло“. Львів. Рішок 10.